

РЕШЕНИЕ

№ 2357

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Г. Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Г. Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100506285 по описа за 2023 година

С решение № 1504/02.02.2023 г., постановено по гр. дело № 30882/2022 г. по описа на СРС, ГО, 156 състав, са отхвърлени предявените иски от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу Б. Г. Б., ЕГН *****, за заплащане на сумата от 403,52 лева, представляваща незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, аб. № 300465, както и сумата от 75,70 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., както и сумата от 9,72 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., както и сумата от 3,23 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение за периода от 30.05.2019 г. до 11.05.2022 г., като са отхвърлени и предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу С. Б. Б., ЕГН *****, иски за заплащане на сумата от 134,50 лева, представляваща незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, аб. № 300465, както и сумата от 25,23 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., както и сумата от 3,24 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., както и сумата от

1,08 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение за периода от 30.05.2019 г. до 11.05.2022 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба вх. № 43046/16.02.2023 г. от ищеца в първоинстанционното производство „Топлофикация София“ ЕАД, като излага доводи за необоснованост на постановеното решение и като постановено при съществени нарушения на материалния закон. Поддържа се, че М.Й. Б. е подала молба – декларация до ищцовото дружество, с която моли поради необитаемост на процесния имот отоплението в имота да бъде изключено. Въззивникът сочи, че писменото доказателство безспорно доказва, че М.Й. Б. е била собственик на имота и потребител на топлинна енергия на основание чл.153, ал.1 ЗЕ. Навежда, че е доставял топлинна енергия до имота, поради което е и налице основание за уважаване на предявените искове.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от С. Б. Б. чрез назначения ѝ особен представител адв. М., в който се излагат доводи за правилност и законосъобразност на постановеното решение. Твърди, че по делото се установило, че в СО липсват доказателства за притежанието на правото на собственост върху процесния имот. По отношение представената молба – декларация от М.Й. Б. до ищцовото дружество се навежда твърдение, че същата е от 08.11.1994 г. – много преди процесния период, като липсвали доказателства топлоподаването впоследствие да е възстановено. Ето защо се излага твърдение, че липсват доказателства М.Й. Б. да е била собственик на имота през исковия период. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника Б. Г. Б. и от третото лице-помага на страната на въззивника „НЕЛБО“ ЕАД.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възразженията на насрещната страна, приема следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Решение в обжалваната част е валидно, допустимо и правилно. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба от "Топлофикация София" ЕАД против "наследниците на М.Й. Б.", с която са предявени

осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за заплащане стойността на потребена топлинна енергия и извършена услуга дялово разпределение за имот – ап. 79, находящ се в гр. София, ж.к. ****. С уточнителна молба ищецът е посочил, че ответници по исковете са Б. Г. Б., ЕГН ***** и С. Б. Б., ЕГН *****.

Основен спорен момент между страните, във връзка с който са заявените във въззивната жалба доводи, е дали М.Й. Б. е била собственик на процесния имот през исковия период, респ. дали е съществувало валидно облигационно правоотношение за процесния имот през исковия период с предмет продажба на топлинна енергия. Първоинстанционният е приел, че по делото липсват каквито и да било доказателства по отношение притежанието на правото на собственост върху процесния имот. Въззивната инстанция намира, че първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение при постановяване на обжалваното решение, като не е обсъдил всички приети по делото писмено доказателства. Видно от депозирана молба от 08.11.1994 г. от М.Й. Б. до ищцовото дружество, същата е заявила, живее в процесния ап. 79, находящ се в гр. София, ж.к. ****., но поради необитаемост на собственото ѝ жилище моли за посочен период временно да бъде изключено отоплението на основание чл.55, ал.1, т.3, б. “б” от Наредба 1 за ползване на топлинна енергия. Молбата е подписана от М.Й. Б. и е приета без да бъде оспорена от страните. Представеният документ представлява частен диспозитивен документ, в който се съдържа несъмнено и изрично признание от страна на М.Й. Б., че същата е собственик на процесния имот. Предвид липсата на събрани каквито и да е било други доказателства по отношение промяна притежанието на правото на собственост, съдът приема, че до смъртта си М.Й. Б. е била собственик на имота. Доколкото към този момент същата е била в брак с Б. Г. Б., имотът е станал съпружеска имуществена общност. От удостоверение за наследници изх. № РСЦ22-ВК08-1205/29.06.2022 г. се установява, че М.Й. Б. е починала на 26.07.2017 г., като е оставила за наследници по закон Б. Г. Б. (преживял съпруг – арг. чл. 9, ал. 1 ЗН) и С. Б. Б. (дъщеря – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН). Със смъртта на С. Б. Б. съпружеската имуществена общност се е прекратила, поради което Б. Г. Б. е станал собственик на $\frac{3}{4}$, а С. Б. Б. на $\frac{1}{4}$ ид.ч. от собствеността на имота. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, т.е. лице, което ползва на вещно или облигационно право на ползване. В качеството на титуляри на правото на собственост ответниците са и страна по облигационното отношение за доставка на топлинна енергия до топлоснабдения имот, като договорът касае обект с абонатен № 300465. Ответниците следва да отговарят за дължимите суми за потребена топлинна енергия съобразно квотите си в собствеността.

От приетата пред първоинстанционния съд СТЕ се установява, че количеството топлинна енергия за абонатната станция на гр. София, ж.к. „Овча купел“, бл. 420, вх. В, се измерва и отчита съгласно ЗЕ от средство за търговско измерване – общ топломер, монтиран в абонатната станция. Вещото лице е посочило, че в имота на ответниците през исковия период е начислявана топлинна енергия съгласно показанията на ИРРО, монтирани на три радиатора, за подгряване на топла вода съгласно показанията на 1 брой водомер и за сградна инсталация на база пълен отопляем обем. Технологичните разходи са приспаднати за сметка на ищеца. Отчетените стойности са потвърждавани от потребителите чрез подписване на документите за главен отчет. Съдът кредитира заключението като обективно и компетентно изготвено от вещо лице, притежаващо необходимата професионална компетентност.

С оглед на изложеното съдът приема, че за процесния имот на ответницата е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена.

С отговора на исковата молба ответниците своевременно са релевирали възражение за погасяване на дълга за главницата за топлинна енергия по давност.

Съгласно разясненията, дадени с ТР №3/2011г. по тълк. дело №3/2011г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл.111,б.,в” ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чието падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл.155 и чл.156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б.,в” ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който

задължението е възникнало. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на исковата молба /09.06.2022 г./, като в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 02.04.2019 г., са погасени по давност.

По отношение на предявените вземания са приложими новоприетите Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно, задължението за м. 02.2019 г. не е погасено по давност – за този месец задължението е станало изискуемо на 15.04.2019 г., като тригодишната погасителната давност за него, започнала да тече от падежа на основание чл. 114, ал. 1 ЗЗД, изтича на 22.06.2022 г. (с добавяне на два месеца и 7 дни в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., през които давността е спряла да тече), т.е. след подаване на исковата молба на 09.06.2022 г.

Извън погасителната давност остават вземанията за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2020 г. От изготвената СТЕ се установява, че начислената и дължима сума за топлинна енергия за този период е в размер от 336,26 лв. Искът се явява основателен за тази сума – тоест за 252,19 лв. ($\frac{3}{4}$) за Б. Г. Б. и за 84,07 лв. ($\frac{1}{4}$) за С. Б. Б..

Настоящият съдебен състав намира, че следва да бъде уважен искът за главницата за цената на услугата дялово разпределение, тъй като по делото са ангажирани писмени доказателства, че услугата е извършвана в процесния период. По делото се установява, че за исковия период 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г. начислената цена за предоставената услуга дялово разпределение на топлинна енергия е в размер на 12,96 лв., поради което и искът се явява изцяло основателен – за 9,72 лв. за Б. Г. Б. и 3,24 лв. за С. Б. Б.. Възражението за изтекла погасителна давност по отношение на това вземане е изцяло неоснователно по изложените по-горе съображения.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца, одобрени с Решение

№ ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 13.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Лихва за забава обаче на основание чл. 33, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 32, ал. 3 от Общите условия от 2016 г. започва да се начислява единствено след 45-дневен срок след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от Търговеца, доколкото падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45-дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. По общите правила на договорната свобода страните са овластени да уговорят падеж на задълженията си с договора, а в случая такава уговорка се съдържа в общите условия. Предвижда се лихва да се дължи след установяване на окончателния размер на задължението, с оглед което и след настъпване на падежа купувачът изпада в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. В случая дължимата лихва върху установената главница е в размер от 63,08 лева за периода 15.09.2019 г. – 11.05.2022 г. – т.е. 47,31 лв. за Б. Г. Б. и 15,77 лв. за С. Б. Б..

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед частичното несъвпадение на изводите на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 149 ЗЕ за главница за потребена топлинна енергия за сумата от 252,19 лв. за Б. Г. Б. и 84,07 лв. за С. Б. Б. за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2020 г., за цената на извършена услуга дялово разпределение за сумата от 9,72 лв. за Б. Г. Б. и 3,24 лв. за С. Б. Б., искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва върху вземането за топлинна енергия за сумата от 47,31 лв. за Б. Г. Б. и 15,77 лв. за С. Б. Б. за периода за периода 15.09.2019 г. – 11.05.2022 г., като исковете бъдат уважени в тази част.

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. С оглед частичното уважаване на исковете, дължимите на ответника Б. Г. Б. разноси са 148,68 лв. в първоинстанционното производство, поради което и решението на районния съд в частта, в която са присъдени разноси над посочения размер, следва да бъде отменено.

На въззивника следва да се присъдят разноси за първоинстанционното производство в размер от 450 лв. спрямо Б. Г. Б. и 150 лв. спрямо С. Б. Б.. За въззивното производство на въззивника следва да се присъдят разноси в размер от 235,6 лв. спрямо Б. Г. Б. и 78,53 лв. спрямо С. Б. Б..

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1504/02.02.2023 г., постановено по гр. дело № 30882/2022 г. по описа на СРС, ГО, 156 състав, в частта, в която са отхвърлени предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу Б. Г. Б., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86,ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 252,19 лв., представляваща незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода 01.02.2019 г. до 30.04.2020 г., за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, аб. № 300465, на сумата от 47,31 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., както и сумата от 9,72 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., както и в частта, в която са отхвърлени предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу С. Б. Б., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86,ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 84,07 лв., представляваща незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода 01.02.2019 г. до 30.04.2020 г., за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, аб. № 300465, сумата от 15,77 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., както и сумата от 3,24 лева, представляваща цена на услугата

дялово разпределение за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., както и в частта, в която в полза на Б. Г. Б., ЕГН ***** са присъдени разноси за сумата над 148,68 лв. и вместо това постановява:

ОСЪЖДА Б. Г. Б., ЕГН *****, да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86,ал.1 ЗЗД, сумата от 252,19 лв., представляваща незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода 01.02.2019 г. до 30.04.2020 г., за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, аб. № 300465, ведно със законната лихва от 09.06.2022 г. до изплащане на сумата, сумата от 47,31 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., както и сумата от 9,72 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 09.06.2022 г. до изплащане на сумата.

ОСЪЖДА С. Б. Б., ЕГН *****, да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86,ал.1 ЗЗД, сумата от 84,07 лв., представляваща незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода 01.02.2019 г. до 30.04.2020 г., за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, аб. № 300465, ведно със законната лихва от 09.06.2022 г. до изплащане на сумата , сумата от 15,77 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., както и сумата от 3,24 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

ОСЪЖДА Б. Г. Б., ЕГН *****, да заплати на основание чл.78,ал.1 ГПК на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, разноси за първоинстанционното производство в размер от 450лв., както и разноси за въззивното производство в размер от 235,6 лв.

ОСЪЖДА С. Б. Б., ЕГН *****, да заплати на основание чл.78,ал.1 ГПК на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, разноси за първоинстанционното производство в размер от 150лв., както и разноси за

въззивното производство в размер от 78,53 лв.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „НЕЛБО“ ЕАД, на страната на въззиваемия „Топлофикация София“ ЕАД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____